

**R. P. Christophori De Ortega È Societate Iesu, Quondam
Scolasticæ Theologiæ publici Professoris, ac ejusdem
Facultatis Præfecti ... Theologia Controversiarum
Dogmaticarum, & Scholasticarum, de Divina ...**

**Ortega, Cristóbal de
Lugduni, M.DC.LXXX.**

2. Reprobationis diuisiones recensentur.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-94285](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-94285)

CERTAMEN II.

Reprobationis diuisiones recensentur.

1. **R**eprobatio damnandorum pro duplici termino, à quo reprobatio esse potest, de factoque respectu illorum est, dupliciter accipi potest: vel pro reprobatione à gloria, vel pro reprobatione à gratia ad illam consequendam. Et quamvis hæc ab illa videatur dimanare, non tamen ab illa, plerumque saltem, dimanari siquidem reprobi plerique à gratia reprobantur prius natura, quam reprobentur à gloria: imò & adulti omnes, atque infantes, quibus à Deo ex parte sui de sufficienti salutis remedio prouisum est (de quo q. 2.) si reprobatio positivè à gloria rigore sermonis rursus peritur: etenim reprobatio positiva eorum à gloria voluntas efficacis excludendi reprobum ab illa est, quia inefficax sufficit, quæ secum inefficacem etiam dandi illi gloriam patitur, ac proinde se cum gloria, & mediis efficacibus ad eam consequendam, ac subinde cum absolute reprobationis à gloria negatione absoluta est composibilis, cum qua absoluta reprobatio à gloria, cui eiusmodi negatio contradicitur, componi nequit. Efficax autem voluntas excludendi hominem à gloria ante præsumptum absolute peccatum finale reprobi, cui aliquatenus de remedio salutis à Deo prouisum est, siue originale infans, siue etiam actualis adultus, non solum executivè, sed intentionè, siue intentionis ordine à nemine Theologo, rum admittitur: nec sine fidei iactura admitti (me iudice) potest patet: siquidem falso à Paulo diceretur, omnium hominum salutem Deum velle (quod de iis saltem, reprobis etiam, quibus de salutis remedio prouisum est, debet intelligi) si aliquos eorum efficaciter antecederet ad omne ipsorum peccatum à salute & gloria exclusisset: cum voluntas inefficax obiecti cuiusvis adstante voluntate efficaci de eius negatione, vel de opposito extremo, neminem obiecti illius inefficaciter solum voliti absolute volentem reddat, ac denominet: sed potius efficacis de opposito voluntas oppositi huius volentem absolute denominabit, ac reddet.

2. Dixi verò *positivè reprobatio*: quia reprobatio negatiua reprobi à gloria esse etiam in Deo potest: quæ scilicet negatio voluntatis dandi gloriam reprobo sit, non voluntas negationis gloriæ ipsius. Ea verò reprobatio negatiua gloriæ, siue negatio voluntatis gloriæ pro reprobo, si omnis voluntatis, etiam inefficacis, intelligitur in Deo non esse respectu reprobatorum, quibus à Deo de sufficienti salutis remedio prouisum fuit, ex eodem Pauli textu, & sententia probatur aperte: siquidem respectu illorum saltem inefficax salutis & gloriæ ipsorum voluntas negatiua non potest. Quæ distinctio reprobationis positivæ, & negatiuæ in altero reprobationis genere nempe à gratia æquum habet locum: cum positivè velle Deus possit reprobum à gratia ad gloriam, siue efficaciter, & cum effectu siue sufficienter conducente excludere, possitque illum ab eisdem excludere negatiuè, sola negatione voluntatis dandi reprobo, vel alteram, vel utramque: qua sola voluntatis diuinæ negatione à gratia omnino exclusus, reprobatusque reprobus manebit: cum absque positiva Dei voluntate dandi illi gratiam eam habere reprobus nequeat. Porro cum gratia in sufficientem & efficacem communitur à Theologis diuidatur, & sufficiens ea sit, quæquis consequi gloriam absolute possit: efficacis verò, quæ illam de facto absolute consequatur. In quocunque eius efficacis consistat de quo nunc disputandum non est) reprobatio utraque tam positivæ, quam negatiuæ à gratia diuidenda est in reprobationem vnā à gratia efficaci solum, & alteram à gratia sufficienti etiam: in qua dubio procul reprobatio à gratia etiam efficaci est: quandoquidem efficacis gratia sufficiens, quoad positivum, quod sufficiens importat, est: tamen si aliquid vltius siue intrinsecum addat, ut efficacis sit, ac de facto cum salute, & gloria eius cui conferitur, coniungenda. Hinc duplex in hac disputatione quaestio esse potest Prima, an reprobi aliquot à gratia, sufficienti etiam, ad salutem, & gloriam, ac proinde ab omni

propterea gratia, siue positivè, siue negativè fuerint à Deo reprobat, & exclusi: Quæ eadem propterea quaestio cum illa est. An Deus reprobi etiam cunctis, siue infantibus, siue adultis de sufficienti saltem, remedio salutis prouiderit. Secunda quaestio est de reprobatione reproborum à gratia, & medio, siue remedio efficaci ad salutem consequendam, & hæc sane reprobatio est, quæ in his reprobis, quibus de facto de sufficienti remedio, ac remedio ad salutem, & gloriam prouisum à Deo est, prædestinationis, quoad intrinsecum considerata, immediate opponitur et diametro, & directè illa siquidè reprobatio à gratia, sufficienti etiam, siue ab omni gratia plus nec parum addita, pia id, quod prædestinatio speciale importat, nempe esse efficacis gratiæ præparationem, cui immediate sufficientis tantum, non efficacis præparatio contradicit, ut infra explicabitur.

QVÆSTIO II.

An sit reprobatio ab omni gratia, & remedio salutis respectu aliquorum reprobatorum.

Distinctus in præfati quaestione progrediamur in duas classes diuidendi reprobi: scilicet in salutem siue Baptismo deccedentium originali peccato effluvia infantium & adultorum, vel cum illo solum vel cum actualibus etiam absque Baptismo obuentum illorum maxime qui fidei, & Sacramentorum ignari moriuntur. Non loquimur autem de gratia auxiliante intrinsecè de interiori vocationis sufficientis proximè, & formaliter ad salutem: enim parulis absque Baptismo deccedentibus, & adultis barbaris vita sanctis absque illa veræ fidei notitia, siue qua pueri Deo saluarique nemo proxime potest deest: certissimum est: ac proinde eos à gratia intrinsecè de interiori vocationis sufficientis proximè, & formaliter ad salutem esse à Deo reprobatos & exclusos. Quare quibus gratias de gratia, seu remedio sufficienti remoto ad salutem, quod mediata solum & remota salutis eorum possibilitas potest, in qua potestas proxima concessa à Deo in virtute censetur, quatenus in remoto illo medio, & gratia sufficienti datur id per cuius bonum, & indultum vltimè proprium, si adultus reprobus sit, siue alienum, si parulus ad sufficientem, & absolutam proximam salutis potestatem peruenirent.

CERTAMEN I.

De infantibus ante usum rationis absque Baptismo deccedentibus.

1. **N**ullum ex his infantibus à gratia, & remedio applicato ad salutem sufficienti reprobatorum à Deo fuisse etiam illum, qui in vtero moritur matrem, hæc naturaliter rerum cursu, siue sortitu, & casuali, distinctio à Doctoribus aliquibus defenditur. Gabrielus, 4. q. 2. a. 2. in eiusmodi baptizati deccedentes paruli in fide parentum saluari possunt, ac proinde in ea, vel mediis ad ipsam salutem de remedio ad salutem à Deo prouidentibus dubium solummodo discutitur, non ausus asserere. Cuius verò 3. q. 4. a. 2. & 1. eos parentum fide saluari posse asserit, vel in ipsa, vel mediis sufficientibus ad illam à Deo datis de remedio sufficienti ad salutem parulis etiam illis prouisum fuisse: egerim impossibilitatem salutis imbaytæ vocem potest Evangelicam legem, cuius modus hic defendendi præmissio nem à Deo sufficienti remedio ad eorum parulorum salutem immititur Pontificis Pij V. iussu in Romana ecclesiæ expuncta fuit. Quare nullus, etiam ex Patribus Doctoribus